

Vinci, Raphaël en Velasquez bestudeeren. Hij zou komen zien en altijd voor haar thuis zijn.

Thérèse Schwartz, die Henner nog maar weinig kende, kon toen nog moeilijk vatten, wat wezenlijk zijn lof beduidde. Naief schrijft ze een paar weken later:

Gisteren kwam op het Louvre eene jonge dame naar mij toe, die daar ook copieert. Ze vroeg mij, of ik mademoiselle Schwartz was. Zij werkt op het damesatelier van Henner en naar zijne beschrijving van mij, had zij mij herkend en wenschte gaarne mijne kennismaking. Hij schijnt haarfijn alles van mij verteld te hebben, want zij wist alles van mijn werk, wat ik met hem gesproken had enz. enz. Ik wist niet, dat de mannen zulke babbelaars waren.

Ditmaal wel geen gebabbel zonder grond. Henner, voor wiens oordeel ze weken daarna nog zoo bang was, was eenvoudig vol van haar lof. Hij sprak er over met iedereen, met zijne leerlingen, met andere kunstenaars, met hare fransche vrienden. Lalanne en Henry Havard, die toen ons land reisden voor de teekeningen van „Holland in vogelvlucht,” hoorden er van door hunne Parijsche kennissen en zeiden het voort; Gréville en Jean Aicard schreven er over; lang voordat zij zelve het begreep, wist men hier, dat Henner eigenlijk slechts aan te merken had, dat ze toen niet altijd streng genoeg geteekend had, in hare kleur nog wat herinnerde aan de duitsche school en nog niet genoeg haar smaak en oordeel had ontwikkeld door het zien van veel goede nieuwe kunst.

Eindelijk vond ze eene soort van atelier en ook Bonnat, die bij vroegere bezoeken ziek was geweest of op reis.

Veel later, toen hij haar medelid was in de tentoonstellingsjury van 1883, vertelde hij, dat bij hare introductie eene soortgelijke misvatting was geweest als bij die aan Henner. Dit verklaart den aanhef van haar verhaal.

Ik ben op het atelier van Bonnat geweest. Hij was erg uit de hoogte en ik alles behalve op mijn gemak. Hij wenschte mijn werk te zien, maar lag op de canapé met rhumatiek en kon niet komen. Ik stopte dus mijn schilderijen maar weer in een rijtuig en kwam zwaar beladen terug. Hij bekeek ze heel lang, voordat hij iets zei. Ik stond op heete kolen. Op eens gaf hij mij de hand en zei: „Mais Madame! Vous êtes née peintre. Le coloris est superbe, magnifique et si le dessin était tout à fait bon ce serait excellent.”

Ik zeg nooit gaarne iets tot mijn lof en ge weet, hoe *ik* over mijn werk denk. Ik zou het dan ook niet schrijven als ik niet wist, dat het u genoeg zou doen. Maar ik was er ook zoo verschrikkelijk blij mede. Ik werd erg rood en verlegen, geloof ik, want hij lachte en herhaalde nog wel tweemaal: „Mais Madame! Vous êtes née peintre.” Hij ried mij veel en ernstig te teekenen en als ik niet van kopieeren hield moest ik maar altijd werken naar de natuur, wat ik dan ook dadelijk ben gaan doen. Als maar half waar is, wat hij zei, dan mag ik heden al heel moedig en gelukkig zijn.

Ze had toen een aardigen Italiaanschen jongen gevonden en later, bij een spaansch schilder, de prachtige vrouw, waarnaar ze „de laatste blik” schilderde, die datzelfde jaar in Arti op de tentoonstelling kwam. En ze werkte met nieuwen moed en ijver, totdat de Augustuswarmte al de kunstvrienden uit Parijs dreef en zij zelve er aan moest denken huiswaarts te keeren.